

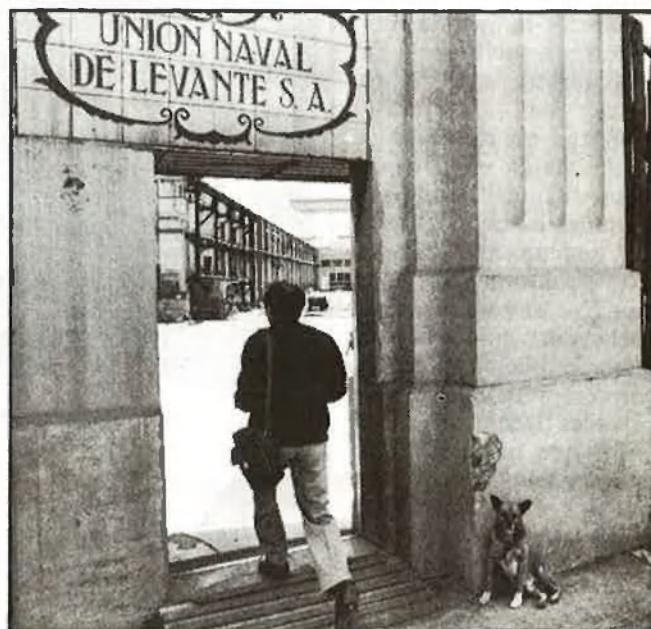
ment, als subsectors de les fibres recuperades, cotó, gèneres de punt i confecció.

Les 59 empreses valencianes rebran 1.768 milions de pessetes en subvencions a la inversió, i el total d'inversions serà d'11.247 milions. L'aportació dels fons propis empresarials serà superior als 6.000 milions. La disminució de plantilla es situa al voltant dels 200 llocs de treball.

Així, doncs, malgrat que l'Estat espanyol, com una vella dama en dificultats econòmiques, «vengué les seues joies per prolongar el seu benestar», malgrat abordar tardanament la re-

conversió, sembla evident que els sacrificis que sens dubte imposa l'aplicació del pla tèxtil són més comportables que aquells exigits per a la resta de sectors.

Les dades comentades pareixen confirmar, com comenta Armando Carabén (*El País*, 12-4-84) que «el plan textil está en el buen camino para alcanzar su objetivo básico: elevar la competitividad de las industrias textiles al nivel de los países tecnológicamente más adelantados, a fin de que las industrias textiles españolas sigan constituyendo un elemento importante de la creación de riqueza y de empleo».



Unión Naval, un pla de «salvació» que es considera viable

La política industrial de la Generalitat

Junt a aquesta política emanada des de Madrid, el govern de la Generalitat pensa dur endavant, des del País Valencià, una política pròpia, dirigida a fomentar la modernització de la indústria valenciana. Aquesta política podria concretar-se en els següents termes: finançament a la petita i mitjana empresa, mitjançant la potenciació —i possible fusió— de les tres societats de garanties recíproques, i assegurant les operacions amb un segon aval per part de la Generalitat; suport a la modernització de les estructures productives i comercials dels sectors industrials valencians a través de l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa (INPYMEV); accions de promoció, assessorament i estudis en matèria d'innovació tecnològica i disseny, mitjançant el CETEDIV, i,

finalment, realització d'un inventari energètic.

També amb la idea de dissenyar una adequada política d'estalvi energètic, s'ha preparat un «Pla biennal d'estalvi energètic» per al sector rajoler, les conclusions del qual mostren que hi ha un estalvi potencial en el sector de 139 mil tep*/any sobre un consum de 420 mil tep/any, fet que representa el 33% de reducció; i en termes monetaris (pessetes de 1984) ascendeix a 4.100 milions de pessetes. Així mateix, com a acció a curt termini, l'estalvi esperat pot xifrar-se en 32 mil tep/any, que equival a prop de mil milions de pessetes mitjançant una inversió de 610 milions, i que inclou mesures amb un període d'amortització sempre inferior a 18 mesos.

Igualment, s'ha posat en funcionament l'Enerbus, consistent en un laboratori mòbil per a re-

alitzar auditories i assessorament en empreses i institucions encaminades a l'estalvi energètic.

Altres accions són la contemplació de la problemàtica específica de l'artesanía a través de la «Llei d'Artesanía» i el muntatge d'una exposició permanent; i el suport a sectors importants de la indústria valenciana com rajoleta, calçat, tèxtil, moble i fusta, joquina, etcètera, potenciant accions d'associació i modernització, obrint noves vies a la investigació, control de qualitat, disseny i formació de tècnics.

En resum, és ara quan per ambdues bandes, empresaris i administració, està centrant-se la lluita contra la crisi industrial en l'àmbit de cada sector, acudint a l'experiència acumulada i a les línies productives de futur, per tal de dissenyar la política de reindustrialització.

Mai com ara la in-

dústria valenciana no ha estat més prop d'aconseguir un consens entre administració, empresaris i treballadors, per obrir el futur a les empreses del País Valencià. Això, malgrat les excepcions que lògicament transcendeixen, en la majoria dels casos, l'àmbit de l'entramat empresarial autòcton, com és l'exemple paradigmàtic d'AHM. Tothom és conscient que cal fer front a la nova estructura de preus relatius, als canvis qualitatius experimentats per la demanda, al desafiament de la nova tecnologia, el disseny i el control de qualitat. En definitiva, s'ha d'embarcar la indústria valenciana amb el difícil però únic acompanyament possible dels països més desenvolupats.

(*) Tones equivalent petroli.